

UCHWAŁA Nr IX/25/15
RADY MIEJSKIEJ MIEROSZOWA
z dnia 29 kwietnia 2015 r.

w sprawie nadania tytułu Honorowego Obywatela Gminy Mieroszów

Na podstawie art. 18 ust.2 pkt 14 ustawy z dnia 8 marca 1990r. o samorządzie gminnym (tekst jednolity Dz. U. z 2013 roku, poz. 594 ze zm.), Rada Miejska Mieroszowa uchwala co następuje:

§ 1 Nadaje się tytuł Honorowego Obywatela Gminy Mieroszów Panu Leszkowi Owsianemu.

§ 2 Wykonanie uchwały powierza się Burmistrzowi Mieroszowa.

§ 3 Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia i podlega ogłoszeniu w Biuletynie Informacji Publicznej Urzędu Miejskiego w Mieroszowie.

Uzasadnienie do Uchwały Nr IX/25/15 Rady Miejskiej Mieroszowa z dnia 29 kwietnia 2015 r.

Pan Leszek Owsiany urodził się 29 września 1919 r. we wsi Rakowice jako syn inspektora rolnego Tadeusza [Ostoji](#) - Owsianego i Jadwigi z domu Marwicz, był uczniem Szkoły Powszechnej w [Pucku](#), a następnie trzyletniej Szkoły Rzemieślniczo-Przemysłowej w [Gdyni](#), którą ukończył w [1937](#), uzyskując tytuł ślusarza. W okresie poprzedzającym wybuch wojny był pracownikiem [Doświadczalnych Warsztatów Lotniczych \(DWL\)](#) w Warszawie, gdzie pracował przy montażu samolotów szkolnych [RWD-17](#) i turystycznych [RWD-21](#).

W maju i czerwcu [1939](#) r., odbył szkolenie na pilota [szybowcowego](#) w Ustianowej, w [Bieszczadach](#), uzyskując kategorie A i B. Od [15 sierpnia](#) tego samego roku przebywał w [Masłowie Pierwszym](#) na kursie pilotażu samolotów silnikowych, w ramach Przynależności Wojskowej Lotniczej. Rankiem pierwszego września 1939 r. odbywa pierwszy samodzielny lot na samolocie [RWD-8](#). W dniu [18 września](#) w okolicach Kut przekroczył granicę z [Rumunią](#), gdzie został [internowany](#) w [Târgu Jiu](#), u podnóża [Karpát Południowych](#), w obozie przeznaczonym dla polskich wojskowych. Z obozu został zwolniony w kwietniu [1940](#) r., za sprawą [Janusza Meissnera](#). Do [Francji](#) dotarł przez [Jugosławię](#) i [Włochy](#), nocą [9/10 marca](#) 1940 r. Do [WP](#) wstąpił jako ochotnik w polskiej bazie lotniczej w [Lyon-Bron](#). Po [agresji Niemiec na Francję](#) został ewakuowany, początkowo na zachód kraju, a następnie przetransportowany statkiem do [Liverpoolu](#).

W [Wielkiej Brytanii](#) przeszedł szkolenie teoretyczne i praktyczne w zakresie pilotażu samolotów wojskowych, szkolił się między innymi w: [Blackpool](#), w jednostce ACRC koło [Londynu](#), polskiej szkole 25. EFTS w [Hucknall](#), szkole pilotażu podstawowego 16. SFTS w [Newton](#), szkole strzelców samolotowych 7. AGS w [Stormy Down](#), stacji RAF [Watchfield](#) (przeszedł tam kurs podejścia do lądowania w warunkach całkowitego braku widoczności) oraz jednostce szkolenia operacyjnego 18. OTU w [Finningley](#). Od września [1943](#) r., rozpoczął loty w 300 Dywizjonie Bombowym "Ziemi Mazowieckiej", gdzie głównie przeprowadzał loty w załodze, w składzie: por. naw. Eugeniusz Skwarczyński, chor. rtg. Franciszek Szczepaniak, sierż. strz. Zygmunt Wolczek oraz kpr. pchor. Klemens Lechnicki – zastąpiony później przez plut. strz. Stefana Chabrowskiego. Pierwszy lot bojowy odbył nocą z [20](#) na [21 września](#), dokonując minowania wód w rejonie [Lorient](#), w [Bretanii](#). W ramach kolejki lotów bojowych uczestniczył w "niskiej wojnie"- minowania wód morskich i wejść do portów – dokonał 25 lotów w rejonie Lorient, [St. Nazaire](#), [Brestu](#), [Wysp Fryzyjskich](#) i wybrzeża [Holandii](#) oraz bombardowanie Hanoweru (dwukrotnie) i loty poszukiwawcze załóg zestrzelonych nad morzem samolotów.

Po ukończeniu pierwszej tury lotów bojowych i odpoczynku, w [1944](#) r., zgłosił się na ochotnika do 1586 Eskadry Specjalnego Przeznaczenia, która w ramach [SOE](#) zajmowała się między innymi zrzutami nad [okupowaną Polską](#). Po przyjęciu jego kandydatury, został skierowany na przeszkolenie pilotażu Halifaksów. [25 maja](#) 1944 r., odbył lot do Włoch przez [Rabat](#), [Algier](#) i [Malte](#), lądując [27 maja](#) w Campo Cassale koło Brindisi. Następnej nocy dokonał pierwszego lotu nad terytorium okupowanej Polski, jako drugi pilot, podobnego lotu dokonał z [30](#) na [31 maja](#). 31 maja wykonał pierwszy, samodzielny lot jako pierwszy pilot. W tym czasie wykonywał loty z ppor. pil. [Henrykiem Kwiatkowskim](#) i [Janem Mioduchowskim](#). Do momentu zestrzelenia wykonał 39 lotów specjalnych, w tym 20 do Włoch, 8 do Jugosławii i 11 do swojej Ojczyzny, z czego aż 5 stanowiły loty zaopatrzeniowe dla [powstańców warszawskich](#).

Podczas lotu w nocy z [21](#) na [22 lipca](#), Halifaks pilotowany przez Leszka Owsianego został ostrzelany w drodze do Polski nad [Belgradem](#) przez wrogi myśliwiec. Udało mu się uniknąć zestrzelenia, ale uszkodzeniu uległa tylna wieżyczka strzelecka. W nocy z [16](#) na [17 sierpnia](#) 1944, dokonał udanego (piątego z kolei) zrzutu zaopatrzenia na [pl. Napoleona w Warszawie](#) dla walczących powstańców. Podczas powrotu do bazy we Włoszech jego samolot został przechwycony przez [nocny myśliwiec niemiecki](#) i zestrzelony. Po gwałtownym nurkowaniu samolotu i wyprowadzeniu go z niego przez pilotów, Leszek Owsiany wydał rozkaz skoku. Skoku na spadochronach dokonali: dispatcher ppor. pil. Włodzimierz Bernhardt, plut. rtg. [Stefan Bohanes](#) (nie przeżył skoku), st. sierż. mech. pokł. Grzegorz Denisienko, ppor. naw. Witold Korwin-Łopuszański, plut. pil. Lucjan Kretowicz i por. naw.

Władysław Schöffler. Rozkazu nie usłyszał z powodu awarii interkomu, strzelec plut. strz. Jan Lück, w związku z czym Leszek Owsiany zdecydował się na awaryjne lądowanie ciężko uszkodzonym bombowcem w polu. Samolot rozbił się o zabudowania gospodarskie w [Dębinie](#) koło [Bochni](#), w wyniku uderzenia Owsiany doznał ciężkich obrażeń. Aresztowany przez Niemców, został odstawiony do [Krakowa](#), gdzie był przesłuchiwany i bity przez [gestapo](#), a następnie odstawiony do jednego z miejscowych szpitali, gdzie nawiązał kontakt z [AK](#). Był więźniem [Stalagu VIII-B](#) w Lamsdorfie (Łambinowice), gdzie przebywał w [angielskiej](#) części obozu. W miarę przesuwania się frontu był ewakuowany. Wraz z innymi jeńcami został wyzwolony przez żołnierzy [amerykańskich](#) [30 marca 1945](#) r., w okolicach [Kassel](#). [2 kwietnia](#) tego samego roku został przetransportowany samolotem do Wielkiej Brytanii. Wojnę ukończył w polskim stopniu sierżanta (brytyjski stopień W/O). W [1946](#) r. został członkiem [304 Dywizjonu Transportowego "Ziemi Śląskiej im. Ks. Józefa Poniatowskiego"](#), a następnie 301 Dywizjonu "Ziemi Pomorskiej – Obrońców Warszawy".

Do ojczyzny powrócił [14 października](#) 1946 r. Przez pewien czas mieszkał u siostry w [Gdańsku](#), następnie w [Wejherowie](#). Począwszy od roku 1947 przez kolejne 46 lat mieszkał w Mieroszowie. Zaraz po wojnie przejął szklarnie, w które zainwestował swoje oszczędności, by przywrócić je do stanu świetności. W czasach stalinowskich był nękanym przez UB, wzywano go na przesłuchania do Wałbrzycha, jednakże nie stosowano wobec niego przemocy. Po przesileniu politycznym w październiku 1956 r. przesłuchania skończyły się, odzyskał także pozwolenie na broń i zajął się łowiectwem. Proponowano mu wstąpienie do Aeroklubów Wrocławskiego i Jeleniogórskiego, gdzie była nadwyżka sprzętu względem pilotów, jednakże odmówił. W swoim gospodarstwie pracował do sierpnia 1993 r. Z uwagi na problemy zdrowotne musiał sprzedać szklarnie. Na zasłużoną emeryturę powrócił w swe rodzinne Kaszuby.

W czasie wojny 69 razy latał z zadaniem bojowym. Za męstwo odznaczony został Krzyżem Srebrnym Orderu Wojennego Virtuti Militari, trzykrotnie Krzyżem Walecznych oraz licznymi medalami pamiątkowymi, natomiast w okresie powojennym nadano mu Krzyż Kawalerski oraz Krzyż Oficerski Orderu Odrodzenia Polski, Warszawski Krzyż Powstańczy oraz Krzyż Armii Krajowej. Porucznik w stanie spoczynku Leszek Owsiany zmarł 29 stycznia 2008r. w wieku 88 lat. W momencie śmierci był jednym z ostatnich pilotów 301 Dywizjonu "Ziemi Pomorskiej-Obrońców Warszawy". Został pochowany [4 lutego](#) 2008 na [Cmentarzu Śmiechowskim w Wejherowie](#).

Pana Leszka Owsianego cechował ogromny hart ducha, odwaga, pracowitość i upór. Jest wzorem do naśladowania dla wielu młodych ludzi.

Przyznanie tytułu „Honorowy Obywatel Gminy” Panu Leszkowi Owsianemu byłoby znaczącym wyróżnieniem i uznaniem zasług dla Kraju i Gminy Mieroszów.